

България излиза на два
листа: на единъ готвѣ
и два мажи. Готвѣта
излиза у Свѣта вечеръ,
и мажътъ у Свѣта и
Понеделникъ вечеръ.
Въ Цариградъ ще се раз-
даватъ и трѣта листа, а
по възможностъ ще се
испиратъ готвѣта и
Понеделникъ вечеръ.
Годишната цена пред-
платена на каѣме е:
За въ Цариградъ —
гр. 150
„ вънъ отъ Цариградъ —
гр. 180
Вънъ отъ Цариградъ
който иска да зема са-
мо готвѣта вечеръ ще
плати гр. 150.

БЪЛГАРИЯ

ВѢСТНИКЪ ЗА БЪЛГАРСКИ-ТИ ИНТЕРЕСИ.

ЗАМѢНЯВАСЯ СЪ СЪКИ ДРУГИ ВѢСТНИКЪ.

Подписката става:

У Цариградъ.
У Д. Канкова, упра-
вителя на вѣстникъ
въ Телата.
У Д. Н. Брънакова,
покрѣпителя на Вѣс-
тникъ въ Бѣло-Копанъ.
Вънъ отъ Цариградъ:
У Настоятелствата на
Бѣл. Книжници.
Редакцията се намира у
Книгопечатницата на Д.
Канкова.
За каквото и да иска
някой да изплати у Бѣл-
гария, няма да плаща
нищо. —
Писмата които се отна-
сятъ до Редакцията на
Бѣлгария, ще се надпи-
сватъ до Драгана Мел-
кова.

БРОЙ 7.

ЦАРИГРАДЪ 1853 Майя 9/21.

ГОДИНА 1.

ТЪРНОВСКИЙ МИТРОПОЛИТЪ ВЪ ЖЕЛѢЗНИКЪ (Ески-Загра).

.... Невходѣй дѣрми ко дѣкоръ
овѣй, но прѣлаза нѣхъ, тоѣ тѣтъ
есть и разбойникъ. А вхѣдай дѣ-
рми, пастырѣ естъ овцѣмъ. Семъ
дѣрми откѣрзѣтъ, и овцѣ гласъ
его слышатъ, и скоа овцѣ гласъ
есть по имени и изгонѣтъ ихъ. Н
егда скоа овцѣ иждѣтъ, предъ
ними ходѣтъ; и овцѣ по немъ идѣ-
тъ, ако вѣдѣтъ гласъ его. Но уѣ-
ждѣтъ же не идѣтъ, но вѣдѣтъ
отъ него, ако неждѣтъ уѣждѣго
гласъ (Юли. X. 1—5).

Като ни предѣжи да говоримъ за Ми-
трополитъ, за таквѣзи лице отъ върховны-
тъ свѣщенныи чинъ, разбира се, че рѣчь-та
ны е за Гъркъ Владыка; защото между
сички-тъ Българи, що населяватъ почти по-
голъма-та частъ отъ Европейска Турция, ед-
ва-тъ трима владыци има тѣхны единородцы,
то отскоро време насамъ: единъ въ Цари-
градъ Макаріополскій, другій въ Враца и трѣ-
тій въ Ловечъ Епископы. За тѣхъ нема нѣкой
що да рече, освѣтъ да имъ се радваме, че
овцѣтъ, които тѣ пасѣтъ, знаѣтъ тѣх-
ныя гласъ и го слушатъ.

Но да ли и единъ Гъркъ-Владыка, Епи-
скопъ или Митрополитъ, наложенъ за пасты-
рь на една Българска епархія, — да ли ще бы
угоденъ на това стадо, което се наелъ той
да пасе, а не го искава на пѣжа, но като
наемникъ го гледа, че ако ще се и прѣсна-
ло или затрѣло? Да ли ще бы пастырь
добрий този, който закупува стадо само да
го доп, стрѣже и продава, за да се хране
отъ него, а никакъ не се гриже и за негова
храна? И да ли е още пастырь този, кой-
то не влиза въ двѣрѣтъ овчій прѣзъ вратѣ-тъ,
спорядъ общи-тъ нашъ пастырь, иже душу свою
положилъ за овцѣ своя; този, комуто вратаръ
не е отворилъ да влѣзе, и овцѣ-тъ гласа-тъ
му незнаѣтъ и не го слушатъ, като чуж-
дъ за тѣхъ: по чуждемъ же неидутъ, но бѣ-
жатъ отъ него, ако незнаютъ чуждаго гласа??

Комуто вратаръ не е отворилъ: За-
щото кой Гъркъ-Владыка, като сѣ сички-тъ
сѣ едно Фанариотско сѣрце, — вѣчѣ сѣрце, —
кой отъ тѣхъ ще бѣде прѣтъ на Българи-тъ?
Кому тѣ ще отворятъ вратѣ-тъ на жилища-
та си, вратѣ-тъ на простѣ-тъ свои сѣрца, съ
радѣсть и удовѣлствіе? Кого Гъркъ-Владыка
ще посрѣщѣтъ и почитѣтъ безъ принужде-
ніе, а само отъ любовь и преданность къмъ
Великодушны-тъ свой Царъ и Господаръ,
защото носи Царскій Неговъ Хатъ, Неговъ
Бератъ, съ който се той поставѣ за духов-
ный, черковный Управитель на мѣсто-то имъ,
което и зема да управа, по не както прили-
ча на високо-то му Архіерейско званіе, съ-
гласно съ Божа-та и Царска воля?

Овцѣ-тъ гласа-тъ му не знаѣтъ
и не го слушатъ: Защото кой пакъ Гъркъ-
Владыка у Българи-тъ знаѣ Българскій е-
зыкъ, за да поучава и наставля стадо-то си

на спасителный Евангелскій пѣтъ, че да м
разбира и да го слуша; още да върви предъ
свои-тъ овцѣ, когато ги изкарва — и тѣ подиръ
него, ако вѣдѣтъ гласъ его? —

На! таквѣзи е Гръцко-то владычество
надъ бѣдны-тъ и мирный нашъ народъ — и
право, владычество, деспотизмъ!! Та-
кѣвзи Деспотъ е и Търновскій Митрополитъ
Г-нъ Григорій, за когото имаме много и мно-
го да говоримъ, но ограничаваме се само на
слѣдующе-то:

I.

Н. Преосв. още отъ 25 Февруарій е ту-
ка въ града-тъ ны. На дохожданіе-то му, ту-
кашны-тъ Христіены прѣеха го тѣй, както му
прилича на чина-тъ и достоинство-то, но и
като Гъркъ. Въ първо-то си още вижданіе съ
градски-тъ кметове, които отидоха да му ре-
кѣтъ добръ дошелъ, той се показа некусенъ
просѣкъ и обирникъ. На второ вижданіе, той
не се забави да имъ предѣжи, че за да ста-
не Св. Търновскій твърдъ много нѣщо е ра-
здалъ по капи на-самъ, на-тѣтъкъ, като му
думали Геронти-тъ: «Досе, досе! Турнавон
си дидоме!» — и съ това искалъ да каже, че
много скѣпо е закупилъ Българи-тъ въ епар-
хія-та си, които и трѣба да му дадѣтъ по-
множко отъ колко-то давали на другій вла-
дыка ...??

Тѣй въ двѣ, три събранія при Н. П., кме-
тове-тъ, що представляватъ цѣло Христіан-
ско населѣніе въ града-тъ и каза-та ны, ка-
зали му сѣ какъ може да се погоди съ тѣхъ
сир. като остави отъ колкото сѣ земали пре-
жни-тъ Архіереи и особно Неофитъ, когото
е той наследилъ на Търновскій-тъ Митропо-
литскій Тронъ. Но Н. П. Святитель Григо-
рій и тогасъ и наподиръ, въ сѣко вижданіе
съ първы-тъ ны хора, испивалъ е съ хилѣды
думы да ги придума, както да му не бѣркатъ
да излѣзе по каза-та ны, за да си сбере не-
говы-тъ канонисаны правдыны: фило-
тимонъ, вонтия, ембатикъ, мирія, хаваеъ, и
др. т.

Градска-та ны Христіанска община от-
тогасъ и до сега постоянствовала е да го не-
остави да съблече селяны-тъ по 12 гроша
на вѣнчило (и мирі-фѣтъ), макаръ за двѣ го-
дины, каквото въ Ели-Загра и по други още
мѣста, дѣто поминалъ; — но да прѣемне што
му принося съ добра воля, ако и малко подо-
лу отъ опредѣленны-тъ годишнѣ кесимъ,
който сѣ давали тука още отъ 10 години на-
самъ заради сички-тъ речѣны владышки пра-
вдыны. Малко подолу, казваме; Защото при
други-тъ злоупотребѣнія на предшественни-
ка-тъ му, тѣжеше ны и този кесимъ: Затуй
тогасъ наедно съ наши-тъ съепархіоты опла-
кахме се и ный на Високославно-то Прави-
телство, по заповѣдъ-та на поето и Велика-
та Черква, като Христіанска наша майка, на-
мѣрила кого да избере и прати на-мѣсто Не-
офита за Митрополитъ?!

Имаме една пословица да казва: «отъ
трѣнь, че на глѣкъ» — и ный сега тѣй сѣ
владыци-тъ си. Отива си единъ, отъ когото
народа-тъ е викалъ бреваре! дохожда другій
побетеръ, отъ когото и да викашъ — не зема,
и да плачѣшъ — не чува!!! А за растушка не-

думае друго, освѣтъ да си попѣиме народ-
на-та онѣзи пѣснѣ, които останада и ще о-
стане въ насъ поменъ отъ Гръцко-то влады-
чество! Ето пѣснѣ-та:

» Царю ле, Царю честитый,
Честитый и добрѣчестый!
Честито да Ти е царство-то,
Царство-то, Господарство-те!
Царувай, Царю, богувай,
Дѣвка Гоподарувай.
Смили си, Царю, рая-та;
Изядоха ѣ душманы,
Душманы Гърцы-владыцы,
Владыцы Гърцы Патрицы!»

И такѣвзи душмани-тъ е сегашный нашъ
владыка Григорій, който за да убѣди чорбаджи-
тъ ны въ свои-тъ правдыны, при други-тъ
много неговы барбѣранія, казалъ имъ и това:
«Цѣла Българія е подозрѣтелна на правител-
ство-то; и вый, ако не ми дадете правдыны-тъ
«що ми се стоимъ, и ме разсѣрдите, азъ не-
«щъ да ви помогнѣ въ осилно време. И трѣ-
«ба да знайте, че не е далѣкъ това време, въ
«което ще ви потрѣба моя-та помощъ и за-
«щита!» — Виждѣте дяволски хитрины и злы
помысли! Виждѣте адски злоухищренія и кле-
веты върху смиренны-тъ и вѣрныи нашъ
Султану народъ! Виждѣте до колко се простѣ-
ра дерзновение то на пастыри наемницы, на
пастыри.

«Що немаъ Бога, ни вѣра,
Ни законъ. Царю, ни правда!»

Тѣй свѣршѣва отгорня та народна наша
пѣснѣ; тѣй се довърши и половина та на пи-
смо то ны, което ще се продължи още, за-
що-то не е туй сичко-то, що имаме да речѣтъ
за тогози ненасытенъ сребролюбецъ, който е
зналъ за пары, пары и пакъ пары, та оттамъ
незнай ни какво хортува, ни какво прави. —

Желѣзникъ 29 Апр. 1859.

Г. Гаврилъ Кръстьовичъ и Българія.

Г. Кръстьовичъ е главенъ уредникъ на Бѣл-
гарскіи Книжници и нѣе сме главенъ уредникъ на
Вѣстникъ-тъ, Българія. До тука нѣе сме равни
съсъ него и имаме една равна взаимность.

Но освѣтъ това Г. Гаврилъ е чиновникъ о-
томанскіи и още повече той сѣ свѣспиталъ въ Па-
рижъ, въ сѣрдоточіе-то на образованіе-го: Двой-
но преимущество отъ кое-то сме лишени. Истина
да речѣтъ тѣя двѣ преимущества правѣтъ единъ
видъ и не умножаватъ повече въгрѣшната цѣл-
ность на Г. Кръстьовичъ нѣи смалѣватъ нашата.
Но предъ очити на хората (прѣдъ Божити очи,
то друга работа) видѣтъ е едно достословно нѣ-
що и нѣе сме длѣжни да му дадемъ едно голѣмо
вниманіе.

Проче нѣе ще го направимъ, и още, нека
сѣмѣло кажемъ, нѣе ще го направимъ безъ мажа.
Повече още, защото, за да удовѣлствори Г. Кръстьо-
вичъ вредата която той си прави на себе си, ка-
то сѣ отнася тѣй съсъ насъ, стига да му отго-
воримъ прилично. Нѣе ще сѣ мажѣмъ да го на-
правимъ, и за да сѣ убагородствѣва думата:
Господство, която той обесчѣства, и която
дава на насъ съсъ презрѣніе, стига да я дадемъ
нѣи нему: съсъ драго сѣрце ще го направимъ и
това. Не ни е никакъ мажѣно да думае, Гос-
подство ви, и да свѣршѣва писмата си, съсъ

тоя начинъ: на Господство му Господина Господина, смпрениѣше «братенце»

Дѣйствително, «братенце» е титлата която Г. Кръстовичъ намъ дава. Тая титла която ни дава два пѣти, доказва че я дава самоволно и драго. И още отгорѣ тя е съдружена съсъ едно голѣмо число ты, ты, ты, ты, Напримѣръ: (ты) щешъ ли да докажешъ ... или (ты) щешъ да рѣчешъ... нито ще пакъ нѣкой дѣтя слуша. [ты] само това щешъ да спичелишь ... ще (ты) ся присмѣять ... [ты] ся си присмѣлъ нпр. нпр. ...

Тыя ты, ты, ты, ты, принадлежатъ ли на доброто съдружество Парижско, на добрити постѣпки Парижски, на доброто поведение Парижско, на добрата писменность Парижска? Ные мыслимъ че никакъ. Обиче ные като не имаме счастье да ся възпитамъ въ Парижъ, и като не щемъ да ни рѣкватъ че лажимъ, ные оставяме на лицата които по познаватъ отъ насъ да сѣдятъ рѣхъ това никакво нѣщо.

Между това, като единъ добронравенъ урокъ, ные ще научимъ на Г. Кръстовичъ и на другъ който незнай, че въ България еднѣхъ гражданъ кога говори на единъ другъ казва въобще ные. Колкото за изучението хора и кои-то иматъ нѣкакво отхранение, както Г. Кръстовичъ има парижско, думатъ сѣкога ные.

Въ кое обстоятелство Г. Кръстовичъ ни дава качеството «братенце» и ни тыка (дума ты, ты)? Когато говори за священниѣтъ Иерусалимски огнь. Врѣхъ тоя членъ върваніето на Г. Кръстовичъ е противно на наше-то. Ные поставихме нашето, свободно е нему да постави негово-то, и като нѣмаме за тая точка нѣщо да доказваме, предъ да мнемъ на друго нѣщо, ные ще приведемъ обаче на Г. Кръстовичъ малкити си заслуги, ако нѣкога ся случи да предложи събрание-то на единъ вселенски съборъ кой-то да приложи въ символъ-тъ единъ членъ за священниѣ-тъ огнь.

Слѣдователно Г. Кръстовичъ има повече отъ насъ едно първо преимущество. То е Парижското му възпитание. Това е познато, това е исповѣдано и утвѣрено. Отъ сега на татѣкъ ные не ще ся връщаме връхъ това нити връхъ членѣтъ на священниѣтъ огнь.

Во второто преимущество което Г. Кръстовичъ има връхъ насъ не е помалко важно. То състои, че Г. Кръстовичъ е поставенъ отъ правителството съсъ една общественна служба въ Тиджаретѣтъ. Една общественна служба е сѣкога знакъ на една способностъ!

По здополучію, службити сѣ по нѣкогашъ такива, щото най високити способности сѣ недоволни. Отъ какво сѣ лишени обикновено най високити способни лица? Отъ время.

Слѣдователно искаме ли да кажемъ че времято не стига на Г. Кръстовичъ за занимамата му въ Тиджаретѣтъ? Не. Но както рѣкохме въ началото на членѣтъ си, Г. Кръстовичъ не е само чиновникъ, но още и главенъ уредникъ на Бъл. Книжници. Слѣдователно той е натрупанъ съсъ много служби. За да е доволенъ да върши сичкити, треба врѣмя. Прочее Г. Кръстовичъ нѣма врѣмя. Гдѣ е доказателството на това? Въ истото утвѣждане на Книжниците и именно въ членовети които намъ посвѣщава, членове гдѣто говори за насъ безъ да е можилъ да чете вѣстникѣтъ ни и дума за насъ противното отъ каквото сме рѣкли.

И първо, какво рѣкохме въ членѣтъ за снотеніето ни съсъ Грѣцити [бр. 2]? Ные рѣкохме: «Не сѣ двѣ лица на които ще изгледаме поведението, но два народа отъ които помногобройниѣтъ (Балгарити) е подчиненъ на по малочисленниѣтъ [Грѣцити]». Като направихме послѣ едно отличіе въ взаимниѣти снотенія на Грѣцити кѣмъ Балгарити, ные назначихме търговскити снотенія, като снотенія невредни, полезни на единиѣти и на другити, и никому вредни.

«Колкото да ся оставимъ да ни управляватъ [Грѣцити], да ни заповѣдаватъ, съсъ еднѣрѣкъ да ни употребяватъ като роби, това не можемъ го тегли, днесъ най повече когато В. Правителство заповѣдава, чрезъ честитиѣтъ си Хатти—Хумаювъ, сичкити му подданици да сѣ равни.»

Но надолу ные забѣждахме между други, че Грѣцити «сѣ просвѣтляватъ съсъ наши разноски», и че хранимъ священниѣти ние. Слѣдъ това ные думаме:

«Но зашто то (Грѣцити) ни мыслятъ злото треба ли да ги мразимъ? Никакъ. Ные не свѣтваме това на единородити си, не щемъ да ние духуваме мысли които не сѣ имаме.»

Ето какво рѣкохме. Да видимъ сега онова което Г. Кръстовичъ ни прави да думаме, ролѣтъ която ни прави да играимъ.

Първо той мысли че «главното ни запитіе е да коримъ и да гонимъ грѣцити и греческіятъ языкъ» и ся пита по доло дали «щемъ улучимъ на истина да убѣдимъ вообще Балгарити да омразятъ своити съсѣди Грѣцити до толкозъ шо за предъ никой веке да нема никое веке съсъ тѣхъ снотеніе»? На послѣдѣкъ пита ся «за коя причина треба толкова да мразимъ и да гонимъ грѣцити и тѣхнѣтъ языкъ» ... и най послѣ «каква бихми вещественъ ползъ придобили отъ едно такова неправедно гонение!»

Тыя мѣста и много други доказватъ че Г. Кръстовичъ е немаъ врѣмя да ни чете вѣстникѣтъ. Прочее като е неможилъ да го чете, треба ли да ся чудятъ че послѣ ни критикува, безъ да познава поне колко годѣ, подлогѣтъ?

Ако Г. Кръстовичъ ся съгласява съсъ насъ че, споредъ служби ти му споредъ грижи ти на сѣщо то му домочадіе (защо то води Гъркиня), споредъ, може и, други причини, не е ималъ врѣмя да чете вѣстникѣтъ ни, той е твърдъ извинителенъ; ные ще помолимъ читателити да сѣ кѣмъ него толко снисходителни, кѣко то сме ные, ные кои то сме повредени.

Но ако той мысли че е добръ челъ и добръ разумѣлъ вѣстникѣтъ ни, ные го питаеме, защо посвоява наши ти мысли и ни отдава мысли изнамѣренъ отъ негоси?

Напримѣръ Г. Кръстовичъ дума че «ако го изучаваме [Греческіятъ языкъ], както го изучаватъ днесъ и най далечни ти и най просвѣщени ти народи като Руси, Нѣмци, Французи, Англичане. Какво ли зло можемъ да придобиемъ?»

Прочее, ето това е кое то ные искаме. Да, ные искаме да изучаватъ грѣцкіятъ языкъ както го учатъ днесъ въ Русію, въ Нѣмцію, въ Францію, въ Англію.

Да ли въ Русію, въ Нѣмцію, въ Францію, въ Англію, отхранение то става по грѣцки? Каква ролъ играй въ тыя мѣста грѣцкіятъ языкъ?

Той е едно орудіе по нѣкогашъ полезно, но никога нужно. На коя е степенъ въ главниѣтъ съставъ на отхранение то? Да ли на първо то? Не. Защо то въ сичкити образовани держави, да вѣди и въ Русію коя то е по малко образована между други ти, курсове ти ставамъ по народенъ языкъ, науки ти и языци ти ся изучаватъ чрезъ народниѣтъ языкъ, като чрезъ едно орудіе.

Противно на онова кое то въ други ти мѣста гледаме, грѣцкіятъ языкъ не е ли привзелъ мѣсто то на нашиѣтъ? Противно на онова кое то видимъ въ духовенството то на Русію, на Францію и на друго мѣсто, высоко то попеченіе на грѣцки ти владци, въ сичка България, не състои ли само въ да задържи грѣцкіятъ языкъ въ привземаніе то му?

Предъ Г-на Кръстовичъ и по ясно отъ него ные опредѣляхме ролѣтъ коя то треба да играй, степенѣта на коя то да е грѣцкіятъ языкъ, въ наше то народно възпитаніе. Но Г. Кръстовичъ какво направилъ? Той ся усвои наши ти мысли, и ни преобрна на гонители на грѣцки ти и на языкѣтъ ние. Защо? защо то той или не е челъ нашиѣтъ вѣстникъ, или не го е добръ разумѣлъ или за нѣкои други причини.

И Г. Кръстовичъ не само ни нарича безъ причина гонители на Грѣцки ти и на языкѣтъ ние но още той ни набѣжда че «препоручаване Францускіятъ и Латинскіятъ, за да находимъ поучаемы само Латинска та и папистанска та католическа ересь».

Като говори съсъ тоя начинъ, Г. Кръстовичъ не говори само като единъ добръ православенъ, но още като единъ точенъ Фанариотинъ, ные не щемъ да лишимъ читателити си отъ благодарение то да го чуютъ. Но само треба да забѣлжатъ първо, че Г. Кръстовичъ ни прави въпроси, та послѣ прилага:

«мы нашъ-тъ башинъ вѣрѣ и наше-то православно исповѣданіе не щемъ основателно да ги научимъ и добръ въ тѣхъ да ся укрѣпимъ, ни отъ Францускіятъ, ни отъ Латинскіятъ отъ васъ препоручаемы языци, защото въ тѣхъ мы находимъ поучаемы само Латинскъ-тъ и папистанскъ-тъ католическа ересь, и не е никакъ нашиѣтъ Български ни тересъ.....»

Онѣя които не познаватъ Г. Кръстовичъ, ще познаятъ у него по думити му които има за

насъ въ сѣрдцето си и ковто желай да тури за насъ въ сѣрдцата на други ти, единъ видъ огнь който не е священныйтъ огнь. Ще познать ошече фанариотство му покрива очити, поне въ онова което ся отнася на насъ.

Но понеже остро то око на Г. Кръстовичъ открива толко нѣща непознати на други ти, понеже откри вътрѣ въ душата ни мысли, намѣренія които незнаемъ, какъ тѣй да не е можилъ да открие още, че ные можимъ да употребимъ кѣмъ него едно праведно възмѣдіе. Това е което ще направимъ?

Споредъ Г. Кръстовичъ, като «препоручаване» изучаваніето на Францускіятъ и Латинскіятъ языкъ, ные ушь сме искали да намѣратъ въ тѣхъ «само Латинска та и папистанска та Католическа ересь. Нека да е тѣй. Но и Г. Кръстовичъ отъ негова страна не «препоручава» ли изучаваніето на Грѣцкіятъ языкъ и слѣдственно на грѣцки ти списатели?

Прочее, нека благоизволи да ни каже да ли той препоручава на наши ти Българи изучаваніе то на грѣцки ти списатели за да научатъ поганството? и като Г. Кръстовичъ стане великіятъ жрецъ, да ги води при мерзостити ние богове съсъ които Грѣцки ти сѣ населили Олимпѣтъ, и отъ които най свѣстниѣтъ не можеше да сѣ сравни съсъ единъ отъ най голѣми ти злодѣйци които сѣ врзани въ Терсана та.

Г. Кръстовичъ нарѣча лудъ и оприпчява на есоповата врана единъ Българинъ който учи ни грѣцки или Француски, или Нѣмски и който сѣ отрича отъ языкѣтъ си и отъ народността си.

Тука пакъ Г. К. прикалва. Споредъ насъ, може нѣкой твърдъ добре да учи Грѣцки, напримѣръ, и послѣ да ся отрѣче отъ народниѣтъ си языкъ и отъ отечеството си, безъ да е лудъ и безъ да подражай есоповата врана. Да ли неможимъ да предложимъ безчетни примѣри на Г. К.? Да, твърдъ добръ може нѣкой да си промѣни языкъ-тъ, отечеството и народность-тъ безъ да е лудъ. За да направи това стига да има една силна причина и още да слѣдва модата.

Колкото за насъ истинната Есопова врана е онзи който мысли че пиши една книжница или друго нѣщо по Български и за Балгарити, който не престанно шери слогѣтъ си съсъ изрази и съсъ думи Славено-Московски.

Читателити ни познаватъ уже Грѣцкіятъ Прометей. Ето една друга приказка за тоя Прометей, Крадецъ на Священниѣтъ огнь. Когато Прометей поискалъ да направи челоуѣкѣтъ, дума Ла Фонтенъ, той взелъ главното качество на сѣкое животно; отъ тыя части толко разни, той съставилъ челоуѣкѣтъ. Той направилъ сътвореніето което ся нарича матиѣтъ свѣтъ (челоуѣкѣтъ).

Начинѣтъ съсъ когото Прометей направилъ челоуѣкѣтъ, както думатъ Грѣцкити учени, е начинѣтъ съсъ когото Г. Кръстовичъ издѣлува единъ Български языкъ.

Той членъ на Г. Кръстовичъ кой-то съдържава утвърждения и лажъ които опровергахме съдържава още много други твърдъ достословни. Тѣхъ ще е ги разгледаме по на татѣкъ.

ОТОМАНСКІЯ (Турски) ЯЗЫКЪ.

Съсъ тоя днѣтъ надѣваме ся да заключимъ нашиѣти изслѣдованія връхъ языци ти, за да ся хвърлимъ въ други въпроси не малко потезни за нашиѣтъ народъ. Да заключимъ, думаме, но не за сѣкога. Народно то добро ще го изиска пакъ.

Като надникнемъ въ днешно то общественно състояние, на Балгарити въ разниѣти снотенія които на сѣкой частъ, въ сѣкоя стѣпка иматъ съсъ Правителството то Отоманско, ще познаимъ неизбежна та нужда която имаме отъ Османлиѣскіятъ языкъ. При това още сѣкоднѣвни-ти обстоятелства кои-то ни привличатъ при правосудіето на В. П. ни правятъ добръ да осѣтимъ че тоя языкъ треба да стане единъ отъ главниѣти предмети или въ които наши ти младежи сѣ занимаватъ.

Отъ сѣкоя страна, въ сѣкой подлогъ Османското влияние ни ограничява и ни принуждава да сѣ владѣмъ колко годѣ въ изученіето на тоя языкъ. Въ старшата, побѣденити или подданицити не можахъ да не навикнатъ въ правити на правителството подъ което сѣ были, или да не приѣматъ тѣхнѣтъ языкъ. Историѣта е тукъ да даде свидетелство за това, да ни кажи че Еврей-

ти си сж забравили езикътъ по Вавилонското преселение и когато бѣха подъ Цоломенти. Най-славниятъ народъ на старината, Римляните, си бѣха потвърдили това като законъ. Видимъ Серторія да образува и просвѣщава Испанолските дѣца по Римски.

Но днесъ работити зематъ единъ видъ съвсѣмъ различенъ отъ стариятъ. Свободата въ народността, въ народни ти чувства въ вѣроповѣданіето, е припозната у сѣкиго. Отъ четири вѣкове, Милостивото правителство Отоманско, не е никогѣ предприяло да ни наложи обичаити си или езикътъ си. И отъ наша страна то ще да е единъ видъ непризнателностъ ако не положимъ тоя езикъ въ равна степенъ съ Българскитъ. Ние не думаме че Книжвеностъта на Османлийскитъ езикъ можи да сж сравни съсъ Книжвеностъта Българска. Но да е на равна степенъ въ изучаваніето и въ училищата та. Съставена отъ два чужди азиати писменностьта му е много дълбока за да викинемъ подробно и да изложимъ хубостити й. За да го изучи человекъ до нея степенъ трѣбать му години. Но намъ нужното ни треба.

Дѣйствително за какво служи единъ езикъ? Той е едно орудіе което служи за израженіето на различни нужди които человекъ има въ обществениитъ си животъ. Но ние си отдалечихме отъ предметъта си.

Ние думаме че Османлийскитъ езикъ е нужденъ на Българити и е потребенъ да сж учи отъ тѣхъ. Но за да сж придобіе единъ езикъ какво треба? Вѣсто насъ, едни грамматики философи, Г. дю Марсе, ще ни отговори. "Треби думя той, матко правила, много размышления а още по много употребленіе." Имали чравда? Споредъ насъ, Да. Безъ поводъ, който съставя правилата, человекъ е въ невъзможность да изучи единъ езикъ както и сѣкое друго ходожество и занаятіе. Тѣ сж водители ти които му показватъ сичко което сж относно на тоя езикъ.

Но тия правила ставатъ непотезни и сѣвсемъ безплодни когато не сж съдружени съ потребното внимание и размышленіе. Защо то человекскитъ умъ е такъвъ, що то сичко то което на дълбоко испита, въ сичкото въ което внимателно надникни той сж украсава, сж образува, и става отличенъ отъ умътъ на други ти человекъ. И да преминимъ правилата безъ размышления, какво друго ще рѣче освенъ да остржимъ връхнявата на земята която искаме добръ да обработимъ.

Но правилата и размышленіето сж сѣвсѣмъ безплодни ако не сж съдржени съсъ употребленіе, съсъ други думи опитъ-тъ. Да не знаимъ да употребимъ едно правило на мѣстото му, то ще е да не го добръ разумѣваме, и тогава правилото става суетно.

До сега ние бѣхме лишени отъ нужди средства за изучаваніе на Османлийскитъ езикъ, както и на другити още почти сме лишени. Но родолюбіето на нѣкои мжжи предвидъ на тѣ недостатѣци между народъ-тъ ни, а най-повече между нѣжин-ти ни младежи. Искренити чувства на сърдце-то нѣмъ не можиха да трѣпчатъ като гледатъ Българскити дѣци оскудни отъ сѣкакви книжки. Тѣхно-го учение показва добръ плодъ; ние ги похваляваме тие мжже искрено и ги ублажаваме за драгоцѣнни-ти заслуги кои-то додоха на отечество-то. Тука несмыслени и смѣли критики нека ни рекатъ противното. Ние смѣло ще имъ отговоримъ: гдѣ сж вашити трудове, покажете ги. Вие клеветите безъ разсужденіе.

Много жити, предметъ на безсѣвѣстни критики, Г. I. Груевъ не напусти никога намѣреніето си и трудовети си, намѣреніе и трудове които иматъ за цѣль, напредваніето на младеж-ти и обогатяваніето отъ книги на езикъ-тъ ни. Безъ да сж обярни назадъ, Г. Груевъ, слѣдова предприято то си поприще и какво извърши? мжжи! несмысленъ критикъ. тамо е важнѣ-тъ ти въпросъ съз когото сямжнѣшъ да припятствовашъ на вървежъ-тъ на тоя родолюбивъ мжжъ. Ето какво извърши: тукъ една Исторія, тамо една граматика и сега има подъ печатъ Османлийска граматика. Не ти сж угодни тия трудове? Мжчи.....

Предъ та свършилъ нека речемъ една дума за речениа та Османлийска граматика. То сж знай, не сме я видѣли още за да можемъ доволно да я оцѣнимъ. Тя ще стане едно полезно орудіе за изучаваніе то на езикътъ за кого то е отредена; тя ще умпожи и разбуди ученицити и ще ги принуди весело да сж занимавалъ въ него. Но сѣчинителъ ще ни дозволи да му направимъ едно

забѣлжаніе. Той дума "букварътъ е така нареденъ шо то сѣмъ да мисля че единъ прилежателенъ ученикъ може и самоукъ да сж научи да прочита." Ето какво искане и желаніе, зашто то много момци има на кои то неизбежни занимаия или обстоятелства не позволяватъ да иматъ учителъ. Тая нужда я смотряме най-много между Цареградскити Българи. Проче, подканяме и умоляваме сѣчинителъ да сж потруди да нареди книгити си по тоя състаъ, шо то единъ ученикъ да сж научи отъ само себе си, не само да прочита но още и да разумѣва, и да може да придобіе езикътъ безъ учителъ. Ще стори повече трудъ, но много ползненъ.

Ето прочее какъ сж намира средство да сж занимаимъ въ езикъ-тъ на правителство то на Милостивитъ ни Господаръ. Това желаніе да го видимъ въ Българскити училища и ние щесъ мжчимъ да подбудимъ младити въ напредваніе то на тоя езикъ, толко мжченъ истина, потолко ползненъ и потребенъ. Не, че прилежаніе то и трудолюбіе то не сжществуватъ между тѣхъ, ние ги похваляваме. Но постоянство то и търпеніе то нека имъ бждатъ първити правила. Тѣ сж най-главни ти средства да сполучимъ въ нѣщо въ поприще то си.

ПОЛИТИЧЕСКИЙ ИЗГЛѢДЪ

Французско-Сардинскити и Австрійскити войски сж една предъ друга. Но до сега ние ма друго нѣщо освенъ малки битви между кулациити и предити стражи. Слѣдъ нѣколко дни новини за едно или повече сраженія можатъ да дойдатъ.

Императоръ Франсискъ Іосифъ и Императоръ Наполеонъ отправили поединъ манифестъ сѣкой на подданицити си, и по едно окружно писмо на дипломатическити си агенти при чуждити дворове. Пространностьта на нашіятъ вѣстникъ ни позволява само да вмѣстимъ манифестити. Но манифестити сж доволни да дадатъ на читателъ мислити които двата Самодержци иматъ за сегашнитъ бой, мисли които желаятъ да сподѣлятъ сѣкой между державити си.

Окружити писма иматъ една друга цѣль. Французскити Императоръ и Австрійскитъ явяватъ на другити самодержци мислити които иматъ за тоя бой, и поведеніето което сж длжни да дръжатъ съсъ неутралнити сили.

Въ окружити писма отправени на Французскити агенти които сж при чуждити дворове, императоръ Наполеонъ извѣстява че не муе намѣреніето да завоевава. Освенъ това той жлага дано бойтъ сж прострѣ само въ Италия и дано Италийскитъ въпросъ е спогоди.

Но Императоръ Франсискъ Іосифъ, въ неговото си, сж мжчи да увѣри че Наполеонъ III има мислити на Наполеонъ I (Наполеонъ Великий), че Франция иска да распространи земята си и че, за да сполучи въ цѣльта си тя ще занесе бойтъ въ сичка Европа. Съсъ една дума причината на Австрія ушъ была съгласна съсъ причината на другити Империи или царства.

Ние мислимъ че Австрія прикалява като говори за цѣльта и за намѣреніята на Франция. Доказателството на това е че другити сили като правятъ голѣми преуговоренія за бой, вадятъ една свършена неутралность.

като попитаха официално Русія за сношеніята и съсъ Франция, Русія отговори че не е свързана съсъ тая сила чрезъ никакъвъ съюзъ. Читателити помнятъ че Австрійскити и Английскити вѣстници обявяваха че между Франция и Русія сжществувашъ съюзенъ трактатъ.

Голландскитъ посланикъ наблюдава особинити работи на Австрійскити подданици които сж въ Франция, и Еснаболскитъ посланикъ наблюдава особинити работи на Французити които сж въ Австрія.

Една кореспонденція отъ Мессинъ допресъ д'оріанъ извѣстява че една Французска ескадра минала и отивала за Адриатическото море. Понеже Триестското пристанище надлежи

на Германската Конфедерация, това пристанище неще да пострада нищо отъ страна на Французити.

Сардинското правителство турило амбарго (запрещеніе на чуждити кораби да излѣзатъ) на Австрійскити кораби които сж намиратъ въ пристанищата му. Думатъ че причината на тия мѣрки была уловяваніето на нѣкои Сардински варки въ Лаго-Маджоре, отъ страна на Австрійцити.

Телеграфически депеша.

Віенна, 5—17 Маія.

Императоръ Францъ-Іосифъ остави вчера Віенна.

Н. В. отива право за Павія за да приеме главната команда на войската.

Архидукъ Рейнеръ ще оправлява имперіята по отсъствието на Императорътъ.

Віенна 5—17 Маія

Оставката на контъ Бюль сж удобри отъ императорътъ.

Г. Рекбергъ, пресѣдатель на Германската Діета сж назова министръ на иностранныти дѣла.

Віенна, 20 Април. -12 М.

Великитъ Тоскански князь стигна днесъ въ Віенна.

Князь Вендигрецъ треба да иди у С. петербургъ за единъ особитъ подлогъ.

Парижъ, сбота 25 Април. - 7 М.

Членове на частнитъ съвѣтъ сж наименовоха: генералъ Вайланъ и Контъ Валевски. Г. Рое сж наименова сенаторъ и вице-предсѣдатель на Сенатътъ.

М. Делангъ сж наименова министръ на правосѣдието: маршалъ Рандонъ, министръ военни, князьтъ отъ Падуа, министръ на вътрешни ти дѣла.

МАНИФЕСТЪ

На Австрійскитъ Императоръ.

На народити ми!

Дадохъ заповѣдъ на вѣрната и храбрата си войска да свърши непріятелскити дѣлїи които една съсъдна держава, Сардинія, прави отъ години и които противъ неупоринити права на вѣронити ми и противъ непрестѣпното уплаваніе на Имперіята, която Богъ ми е вѣрилъ, задминаха предѣлити си.

Съсъ това, азъ изпълнихъ една тежка, но неизбежна царска длжность.

Спокоенъ въ сѣвѣстьта си, азъ мога да дигна очити си къмъ Все-могущиятъ Богъ и да сж подложна на волята му.

Пленъ съсъ надежда, оставяхъ на сѣвременнити и на потомцити да сядятъ безпристрастно рѣшеніето ми; колкто че вѣрнити ми народи ще го одобратъ, добръ съсъ увѣренъ.

Когато, преди повече отъ десетъ години, сѣхъ прїятель, като пристѣпи сѣкое народно право и военнити обичаи, безъ да му сж даде поне най-малката причина, и като неимаше друга цѣль освенъ да привземе Ломбардо-Венеційското царство, введе вътрѣ войската си; когато два пати навигъ онъ храбрата ми войска, въ едно славно сраженіе, той остана на волята на побѣдителъ си, употребихъ сѣкое великодушіе и му подадохъ ръката за да сж примиримъ.

Не посвоихъ нити единъ прѣстъ отъ неговата земя нито повредихъ нѣкое право което надѣли на Сардинската корона въ сношеніята на Европейскити сили; непосакахъ никакво порѣчителство което да забрани подновяваніето на подобни приключенія; азъ повѣрвахъ че ще навѣрѣ тоя порѣчителство въ примирителната рака която му подадохъ и която той приа.

Азъ пожертвовахъ на мирътъ кръвта която войската ми пролѣ за честъта и правата на Австрія.

Отговорътъ на толко ужеренность, която нѣма прїмѣръ въ Исторіята, быде непосредственото сѣдваніе на непріятелскити дѣлїи, едно възмущеніе което отъ го дини растеше и сж укѣпываше съсъ най-навѣрни средства противъ мирътъ и доброто сѣстоїаніе на Ломбардо-Венеційското царство.

Като оцѣнявахъ благодареніето на мирътъ за които народи и за Европа, азъ съсъ търпеніе глѣдахъ тия непріятелски дѣлїи подновени.

Средствата не сж свършиха: когато бѣхъ и длжненъ да взема распространени мѣрки за безопасностьта на Италийскити ми държави, когато сж принудихъ отъ превосходителството на бунтовнити нигрити по границити както и на вътрѣ, тѣ рѣшиха да дѣйствуватъ по непріятелски.

Като сж уповахъ на благосклонната посредственность, на прїятелнити голѣми сили за увардваніето на мирътъ, азъ сж склонихъ за единъ конгресъ съставенъ отъ петъ голѣми силъ.

Четири-тъ точки които правителството на Велика-

Британия предложи и прати на моето правителство, като основа за приговорити на конгресът, аз ги приехъ съсъ условия които сами бѣха способни да заключатъ единъ миръ истиненъ, искренъ и многовремененъ.

Като бѣхъ увѣренъ че моето правителство не е направило никаква посылка която да може да смути мирътъ, изливхъ желанието си че треба да накаратъ силата, която бѣше причина на тѣя случки и на опасността на бойтъ да обезоружи.

Приканенъ отъ пріятелити ели склонихъ ся найпосѣ на едно общо обезоруженіе.

Но като условията на които Сардинія ся склоняваше не сѣ приеха, това ходатайство не сполучи.

Сѣдователно оставаше само едно средство за упаваніето на мирътъ, извѣстнахъ право на царското правителство на Сардинія да смали войската си като въ мирно врѣмѣ и да распусти свободни си посяни тѣла.

Сардинія не ся склонихъ на това исканіе. Ето проче врѣмѣто въ което, за да направимъ правото ни да ся одобри, нужно е да прибѣгнемъ на оръжіята.

Додохъ заповѣдъ войската ми въ Сардинія да влезе. Познавамъ важноста на тая поступка, и ако грижити на властѣта ми ся дотегнали нѣ кога, на тоя часъ осѣщахъ че сѣ повече тежки. Бойтъ е едно наказаніе на челоуѣчеството. Видя, съсъ утеснено сърдце, че ще повредятъ животътъ и имотътъ на хиляди отъ вѣрнити ми поданици; дълбоко осѣщахъ каква жестока рана сѣ готви на този часъ за имперіята ми, която успѣва въ пътѣтъ на едно редовно и вътрешно развитіе, и която, за тая причина, има нужда отъ упаваніето на мирътъ.

Но сърдцето на Самодержецътъ треба да влѣзши, когато честѣта и дължността заповѣдватъ.

На границити стои неприятелътъ въоруженъ, сѣединенъ съсъ оныя които желатъ общото разсипаніе и съсъ намѣреніе да привземъ, съсъ сила, Австрійскити стѣжници въ Италия. Владетелътъ Француски, неговъ помощникъ който съсъ суетни причини иска да ся мѣси въ работити на Италийскитъ Полуостровъ, тури въ движеніе войски, отъ които нѣколко отдѣленія приминаха уже Сардинскити граници.

Мѣчни врѣмена преминаха презъ короната която пріехъ непорочно отъ прадедѣти си. Славната Исторія на отечеството ни утѣрава че Промыслѣта е употребявала Австрійската сабѣ за да распрѣси, съсъ бласкътъ си, несчастити сѣнки които плашаха да ся распространятъ врѣхъ тая частъ на свѣтътъ, противъ най добрити добрини на челоуѣчеството.

Ние ся намираме пакъ изново прѣдъ една подобна епоха, въ която не само расколитво още и троновѣтъ ся трудятъ за разсипаніето на сичко което съществува.

Ако, отъ нужда, турямъ рака на сабата си, тя е посвятена само за защищеніето на честѣта ѣ на добрата права Австрійска, правата на сичкити народни държави и на най-священити имоти на челоуѣчеството.

Но на васъ, о мои народи! които съсъ вашата ревностъ камъ дошѣтъ който владѣй по наследіе, сте единъ примѣръ за сичкити народи, на васъ говоря, и ви викамъ въ предприятата борба да ся наредите отъ стражата ми, съсъ вашата опитна вѣрностъ, вашата преданностъ и вашето спѣшеніе за сѣвоя жертва. На вашити знамена които призовавамъ въ редовѣти на войската си, Азъ, верховниятъ мѣхъ началникъ, военнo ги поздравявамъ. Можете съсъ гордостъ да обврните поглѣдѣтъ си камъ тѣхъ защото въ рѣцѣти нѣхъ Австрійскитъ орелъ сѣвоя честенъ, ще распрости крилата си за високи хвърченія.

Борбата е праведна. Ние влизаме въ нея съсъ дерзостъ и надежда.

Иска сѣ надеждаме че въ тая борба не ще сме сами. Земята гдѣто нѣ ся бѣжъ е наосена съсъ кръвѣта която нашити братѣи Германци ти протѣха, когато сѣ призвѣ едно отъ оныя мѣста до днесъ упавено. То бѣше единъ обичай въ тѣя държави че хитрити испріятѣли Германски начувахъа уточити си, когато сѣ мѣхъхъ да ослабятъ вътрѣ силата. Чувството на една подобна опасностъ владѣй сега въ Германия.

Говоря както князъ на Германската Конфедерация; призовавамъ народното вниманіе врѣхъ общата опасностъ и наущавамъ славнити дни на които Европа е длѣжна за освободаніето си, на общото пламенно въскресеніе.

Съсъ Бога за отечеството!

Даденъ въ Виенна, столицата и живѣнието ни, 16 — 28 Априль 1859.

ФРАНЦИСКЪ ІОСИФЪ.

ОБЩИ ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛ. РАБОТА.

Търновскитъ Гръцки митрополитъ ся намира сега въ Железникъ. Отъ когато ся е намѣстилъ въ Търновската епархія, Н. П. Григорій, не има други грижити други занимания освѣнъ да събира нужното сребро за плащаніето на епископското достойнство. Каквото направи на сѣкадѣ, Н. преосвященство истото прави и въ Железникъ. Но народътъ и чорбаджийти ся отказватъ да даватъ. Н. П. отговаря на това отказваніе съсъ заплашванія и съсъ пророчества. Молимъ нашити Българи да внимаватъ на тѣя пророчества и на тѣя заплашванія.

Въ Пловдивъ миралай Нусретъ бей зарѣчалъ да ся направи една извъпрѣдна комисія.

Тя е съставена отъ два члена зети отъ съвоя народностъ. Цѣлѣта и е да испита какъ сѣ ся събирали и събиратъ даноцити на правителството. Н. п. Пасій, митрополитъ гръкъ — ся противилъ да ся избратъ двама и отъ Българити. Той рѣкълъ Българити и грѣцити съставятъ единъ народъ (Гръци) — урумъ мислети.

Тѣй прочее Пловдивскити Българи не ся вече Българи. Тѣ сѣ Гръци. Кой е оня който обнародва тая Гръцка истинна? Гръцкитъ митрополитъ Г. пасій.

Пріемаме отъ Казанлъкъ твърдѣ оскърбителни новини. Кожото повече разбойничити показватъ дѣятелностъ, толко по малко началствата желатъ общата безопасностъ. мислятъ че тѣ дѣйствуватъ съгласно съсъ разбойничити и че сподѣлятъ съсъ тѣхъ оберити на пѣтничити.

Ц. вѣстникъ ни извѣстява че Н. П. Венеаминъ, Гръцки владыка въ шуменъ, станалъ « покровителъ и на безчинныти и на развратността ». Изрядно средство за да ся посвятити и да направи да рѣкатъ единъ день: святой Венеамине, моли Бога за насъ!!!.

Опредѣлително ся подтверждава че виновникътъ на мѣтежѣтъ който ся случи въ Ахъчелеби е Гюмюшъ Герданъ. Види ся че Гюмюшъ Герданъ не само каралъ да му правятъ шеяци съсъ зила зила но още той каралъ да му ги работятъ по сто пари топъ-тъ. Скеченскитъ архіепископъ, Панаретъ, родомъ Българинъ, сполучилъ да смири народътъ. Н. Н. ся обѣщавъ да предложи тая работа на Портата.

Въ Плевенъ, единъ священникъ, на имя Георги, панесълъ голѣми небагодаренія между народътъ. Тоя священникъ е голѣмъ неприятелъ на училищата и на учителити. Той доу испѣдилъ единъ отъ учителити отъ Олтарѣтъ гдѣто бѣлъ влѣзълъ за работа. Врачанскитъ епископъ коуто сѣ оплакалъ, обѣщавъ че ще иди самъ си въ Плевенъ и ще тури конецъ на тѣя пагубни раздори.

Единъ Българинъ отъ Руссе, който презъ сичкитъ си животъ не само разбудаше но още и поткрѣпаваше въщественно училищата на отечеството си, опредѣлилъ имъ въ завѣтътъ си 500 желтици. Съотечественничити на тоя достоинъ Българинъ ся показватъ и тѣ истинни Българи и истинни Христіани чрезъ дълбоката си признателностъ. Поливнѣ годишнити испитанія станали въ училището на Руссе.

Кореспонденциѣтъ отъ които направили нашитъ изгледъ на Българскитъ работи оставитъ за идущитъ листъ.

СЕКАКВИ НЪЩА И НОВИНЫ

—Шестъ хиляди души войка ще трѣгнатъ тѣя дни за Румели и ще съучаствуватъ съсъ воинското тѣло на Монастиръ.

— Пишатъ отъ Одесса че бессарабскити Русски войски пріели заповѣдъ да идатъ по Австрійскити (Галиція) граници.

— Завчера стана голѣмо упражненіе е съсъ огнь по высочинити на Кіатханата. Войскака бѣше съставена отъ 24 баталіона пѣши 8 батерій отъ артилерія, 4 кулуди конници и 2 баталіона съ карабини, сичко 27,600 души.

— Прочитае въ пресъ д'оріанъ

« Отъ нѣколко дни важни слухове ся раздаваха за Сербія. Ние можимъ да потвърдимъ; споредъ нови и достовѣрни извѣстія че даденити новини сѣ не точни. »

Истинното е че има много шаваніе въ държавата и че народътъ ся отворено въоружава.

— Познаваме мѣнотіити които станаха за двойното избиране на Князь—Куза Журналъ де Константинопль обнародва протоколътъ който съдържава договорити които станаха на 1—13 Априль. Въ това събраниѣ В. п. изрази желанието си да ся свършатъ неясностити на това състояніе. Въ слѣдующитъ листъ ще обнародваме тоя протоколъ.

Отъ Свищовъ ни прѣтахъ три ръкописни книги за печатаніе. тѣ сѣ взаимно поучителни таблици, Златенъ Календаръ и новъ букваръ. При това приканватъ ни да ги печатаме съ наше иждивеніе. Ние възпріехме само табличити за ползата на средоточното Свищовско ново училище. Приканіе нѣкого отъ любороднити си съотечественници да пріеме другити двѣ.

Г-нъ А. П. Гранитскій преводжа за печатаніе Олендорфовата метода, приспособлена върху французскитъ азъкъ, въ употребленіе на Българскити юноши и умолилъ нѣ да извѣстимъ чрезъ дневникътъ си, Българія, за тоя ноговъ преводъ, за да не бы и другъ нѣкой нашъ Български преводителъ преводжалъ отъ неизвѣстие сѣща та Книга за сѣща та цѣлъ.

Г. гранитскій нема право да възбравява съсъ това извѣстіе преводаніето отъ другъ нѣкой на иста та книга. Една книга може да ся приведе отъ мѣзина, и най добритъ преводъ ще ся пріеме. Освѣнъ това, ако и да сме превели иста та книга, даваме шесть мѣсяца на Г. Гранитскій. Ако слѣдъ това опредѣленіе неговътъ преводъ не ся тури подъ печатъ, нашитъ ще намѣри мѣсто

— Англійското посолство ще празнува въ идущитъ вторникъ, чрезъ единъ голѣмъ народенъ обѣдъ празникътъ на Н. В. царица Викторія.

БОРСА-ТА ВЪ ЦАРИГРАДЪ 1859 (струваніето въ кайме).

МОНЕТИ.	Маия 4 вечер.	М. 5 плад.	М. 6	М. 7	М. 8	М. 9 ч. 6 1/2
Зира турски метали	146	5	147	116	10	147
» киния Хазе-Техови	79	15	79	80	20	79
» англійска	162 10		163	162	20	163
20-франгъ	129	25	131	129	131	132
Пол-имперіалъ пр. 202 до 3.	132	20	133	131	20	134
Минцъ	76	25	76	76	20	77
5/дн бѣшъ на 0/00	247		270	280		320
Карбовна	24		23	25	10	25
5-франгъ	32	20		31	20	31
Цянацъ	5			5	10	5
Секция, сиконто	23			23		24

КАМБИА. 27 Апр. Май 9	отъ	до	склучено	бѣлѣжки.
Лондра 3 мес. дата	162	162	162	
Марсѣя » » »	258	256	256	
Парижъ » » »				
Триестъ » » »				
Виенна » » »				
Генова » » »				
Ливорно » » »				
Одеса » » »				
Тайвань » » »				
Букурещъ 7 1/2 д. дата				